

det var jo klart, at under saadanne Omstændigheder var der skabt en vis Panik, man mente, at nu burde der gøres noget, der burde handles og handles hurtigt, og derfor bleve de Bestemmelser, der den Gang bleve truffe, i Virkeligheden ikke synderlig vel overvejede. Der blev stillet Forslag om, at der paa Lolland skulde opføres Diger i saa betydelig Udstrækning, at de bleve $9\frac{1}{2}$ Mil lange, og de skulde gennemsnitlig være en 12 Fod høje. Det vilde jo koste meget betydeligt, men skønt det alt-saa drejede sig om et meget stort Beløb, blev Forslaget jaget saaledes gennem Rigsdagen, at der f. Eks. ikke blev nedsat Udvalg om den Ting; det blev gjort færdigt i den kortest mulige Tid; man var bange, at der kunde komme en saadan Stormflod igen, nu skulde der handles. Saadan gaar det jo som oftest, naar der er sket en stor Skade, at der bliver truffet Foranstaltninger i Huj og Hast, og ikke altid ere de da rigtig vel overvejede. Derfor er det naturligt, at der stadig har maattet lappes paa dette Forslag, indtil det er gaaet saaledes, at Sagen var kørt fuldstændig fast, og den højtærede Finansminister saa sig nødsaget til at gribe til den sædvanlige Udvej, man bruger i saadanne Tilfælde, at nedsætte en Kommission om Sagen.

Med al Respekt for denne Kommissions Arbejde kan jeg dog ikke sige andet, end at det forekommer mig, at Digeskatydernes Interesser kunde være blevne noget bedre varetagne. Jeg havde sat nogen Pris paa, om der i denne Kommission havde været enten en af de Rigsdagsmænd, som repræsenterede Digeskatyderne eller, hvis man ikke mente, at de vare egnede dertil, saa en af Digeskatyderne selv. Som Repræsentant for dem er jo det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) nærmest kommet ind i denne Kommission. Nu er det ærede Medlem jo hverken Digeskatyder eller Repræsentant for dem, saa det har jo været saaledes, at hans Interesse har været, om jeg saa maa sige, noget valen over for Digeskatydernes Krav. Jeg er ikke sikker paa, at hvis det ærede Medlem havde været valgt paa Lolland-Falster og skulde staa til Ansvar for sine Handlinger over for de lollandske Vælgere, saa havde hans Interesse muligvis været noget varmere, end den har været i dette Tilfælde. Der kunde nemlig anføres en stor Del Ting, som efter min Mening tale til Gunst for de lollandske Digeskatyders Krav, som ikke ere anførte i Kommissionsbetænkningen. For det første hvad selve Sagen an-

gaar, maa man i denne Forbindelse skelne mellem to Ting, nemlig selve Digeloven, og de Udgifter, der ere gaaede med til Digerens Opførelse — og de senere meget betydelige Udgifter, der ere gaaede med til Digerens Vedligeholdelse. Hvad det Beløb angaar, som er gaaet med til selve Anlægget, viser det sig, at det har været 2,177,110 Kr. 52 Øre. Heraf udrede Maribo Amts Vejevæsen 24,097 Kr. 12 Øre, forskellige private 512,888 Kr. 80 Øre, Renter vare 3,885 Kr. 42 Øre, og af Resten, 1,636,239 Kr. 18 Øre, har Statskassen taget sin Fjerdedel med 409,059 Kr. 79 Øre, medens de tre Fjerdedele med Tillæg af Omkostningerne ved Tilvebringelse af de fornødne Laan ere faldne paa Amtsreparationfondens med 415,896 Kr. 23 Øre og paa Digeinteressenterne med 831,792 Kr. Disse Omkostninger fordeltes paa denne Maade i Henhold til Loven af 23. Maj 1873, og det er der jo ikke noget at sige til, da det var i Kraft af en Lov, som blev vedtaget paa regelmæssig Maade. Jeg mener dog, det er værd at lægge Mærke til, at medens Statskassen kun betalte ca. 400,000 Kr. til Digerne, maatte Beboerne svare ca. 830,000 Kr. og Amtet ca. 450,000 Kr., og man maa huske paa, at det, som Amtet svarede, kom i Virkeligheden Beboerne til at svare igen, saa det var en meget stor Sum, idet de altsaa maatte betale saadan noget som 1,300,000 Kr. derovre.

Det var jo en ganske overordentlig stor Sum at paalægge Beboerne, idet man maa huske paa, at deres Ejendomme vare ramte haardt i Forvejen. Det blev væsentligt paalagt de Ejendomme, som havde lidt meget ved Stormfloden. Det blev da ogsaa under Digelovens Behandling i Rigsdagen fremhævet fra mange Sider, at man havde baaret sig anderledes ad andre Steder. Det blev fremhævet, at ved den tilsvarende Stormflod, som foraarsagede meget store Ulykker i Preussen, havde den preussiske Stat betalt næsten hele Ulykken; man havde betragtet det som en Nationalulykke, der ramte alle, og derfor var det noget, Staten som saadan skulde bære. Der blev fremhævet, at en lignende Ulykke som Stormfloden var den Krigsskade, som blev foraarsaget i 1864 i Jylland. Denne beløb sig kun til 6 Mill., medens Stormflodsskaden beløb sig til 3 Millioner, og denne ramte en saa lille Landsdel, som Lolland er i Sammenligning med det store Jylland. Ikke destomindre mente man den Gang, at Krigsskaden var en national Ulykke, som hele Landet skulde bære,